

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବ୍ୟବସାୟ ଇତ୍ୟାଦି କରି ମଧୁସ୍ତ ସର୍ବଦା ନିଜର ଇଚ୍ଛାଞ୍ଚରୀୟ ଛାତ୍ର ଜୀବନ ଏବଂ ପାଠପଢ଼ାକୁ ମନେ ରଖ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶାରେ ରୁହ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚାନ୍ତ ଅମୃତ ହଜମ କରିବା ଜଣା ଅଛି ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କିପରି ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିଥିବ ଏବଂ ସେହି ନିଶା ଆଧାରରେ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିଚାଲିବେ । କାହାର କଲ୍ୟାଣ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ । କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବାରେ ହିଁ ସେମାନେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛ ଏବଂ ଏହା ମଧୁସ୍ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ହେଲୁ ଅଭିନେତା । ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ପୂରା କରିଛୁ । ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ ରାଜସ୍ୱଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା ପାଇଁ ଅଥବା ତମୋଫରାଧାନରୁ ସତ୍ୟପ୍ରଧାନ କରାଇବା ପାଇଁ । ଏକଥା ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଯେପରି ସ୍ୱକୁଳରେ ବସିଛ । ବାହାରେ ଥିଲାବେଳେ ତ ସ୍ୱକୁଳରେ ନାହିଁ । ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୁହାଣୀ ସ୍ୱକୁଳ । ରୁହାଣୀ ବାବା ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନେ ପଡ଼ିବା ଦରକାର ନା । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ସନ୍ତାନ । ଏହାଙ୍କୁ ଅଥବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପିତା । ସେ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀର ଧାର ନେଇ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ବସିଥିବା ବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ମୃତି ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଆସି ନୀଚର ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛୁ । ଭାରତ କେତେ ଧନଶାଳୀ ଥିଲା । ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆସୁଛି । ଏହା ଭାରତର ହିଁ କାହାଣୀ, ତା’ ସହିତ ଆମର ମଧୁସ୍ତ । ନିଜକୁ ପୁଣି ଭୁଲି ନ ଯାଅ । ଆମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲୁ ପୁଣି ଆମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଏହିକଥା ସାରାଦିନ ସ୍ମୃତିରେ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଧନଦା ଆଦି କଲେ ମଧୁସ୍ତ ପାଠ ତ ମନେ ପଡ଼ିବା ଦରକାର ନା । କିପରି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଲୁ, ବହୁତ ସହଜ, କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ମଧୁସ୍ତ କାହାର ମନେ ରହୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ନ ହେବା କାରଣରୁ ସ୍ୱାଦ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ମୋତେ ଭଗବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରୁ ଖସିଯାଉଛି । ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ଛାତ୍ର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସ୍ୱାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ବାବା ଆମକୁ ଏହିପରି ପାଠପଢ଼ାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ ଏହା ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ବାବା ହିଁ ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହି ଭାରତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ନା । ଆମେ ହିଁ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ, ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଏବେ ଆସୁରୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ମଧୁସ୍ତ ଆସୁରୀ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା ଇଚ୍ଛାଞ୍ଚରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି । ତଥାପି କାହାରି-କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ପଶୁ ନାହିଁ । ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମ ମଧୁସ୍ତରେ ସେହି ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନା । ଆମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ । ଆମେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ କରିବୁ, କେତେ ଜଣଙ୍କର ତ ବିଳକ୍ଷ୍ମ ନିଶା ଚଢ଼ୁନାହିଁ । ଉଚ୍ଚାନ୍ତ ଅମୃତ ହଜମ ହିଁ ହେଉ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର ନିଶା ଚଢ଼ିଥିବ, ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ତାଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ତ ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ । କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିବେ । ପୂର୍ବେ ଆମେ ଫୁଲ ଥିଲୁ ପରେ ମାୟା କର୍ତ୍ତା କରି ଦେଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ଫୁଲ ଭଳି ହେଉଛୁ ଏହିପରି ନିଜ ସହିତ କଥାହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ନିଶାରେ ରହି ତୁମେ କାହାକୁ ମଧୁସ୍ତ ବୁଝାଇଲେ ତୁରନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ । ଭାରତ ଆଲ୍ଲାଙ୍କର ବଗିଚା ଥିଲା । ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆମେ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, କେତେ ବଡ଼ କଥା । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ କ’ଣ ହୋଇ ଯାଇଛୁ! କେତେ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛୁ! ଆମର ଚଢ଼ିବା ଏବଂ ଖସିବାର ଏହି ନାଟକ ଚାଲିଛି । ଏହି କାହାଣୀ ବାବା ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯାହା ଶୁଣିଛ ତାହା ମିଥ୍ୟା, ଏହା ସତ୍ୟ । ସେମାନେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ’ଣ ବୁଝିପାରନ୍ତି କି ଆମେ କିପରି ଚଢ଼ିଲୁ ପୁଣି କିପରି ତଳକୁ ଖସିଲୁ । ଏହି ବାବା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ରାଜପଦ କିପରି ହରାଇଲୁ, ଏହି ସାରା ନାଟକ ଆମ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଆତ୍ମାକୁ ଏବେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଆମେ କିପରି ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜତ୍ୱ ନେଉଛୁ । ବାବା ଏଠାରେ ପଚାରିଲେ କହୁଛନ୍ତି — ହଁ, ନିଶା ଅଛି ପୁଣି ବାହାରକୁ ଗଲାପରେ କିଛି ହେଲେ ନିଶା ରହୁନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ନିଜେ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ହାତ ତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଚଳଣି ଏପରି ଯେ ନିଶା ରହିପାରୁନାହିଁ । ଅନୁଭବ ତ ହେଉଛି ନା ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ତୁମକୁ ମୁଁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଇଥିଲି ପୁଣି ତୁମେ ହରାଇଦେଲ । ତୁମେ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି ଚଢ଼ିବା ଏବଂ ଖସିବାର ନାଟକ । ଆଜି ରାଜା ଅଛନ୍ତି, କାଲି ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ପଦବୀରୁ ବାହାର କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଖବର କାଗଜରେ ବହୁତ ଏହିପରି କଥା ବାହାରୁଛି, ଯାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତର ଦେଲେ ଲୋକମାନେ କିଛି ବୁଝିପାରିବେ । ଏହା

ନାଟକ ଚାଲିଛି, ଏହା ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସରବଦା ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା — ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଶିବବାବା ଆସିଥିଲେ, ଏଠାକୁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । ଏବେ ଏହି ସବୁ ସତ୍ୟ କଥା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ । କଳିଯୁଗ ପରେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଆସୁଛି । କଳିଯୁଗକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆସୁରୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟ ଏବଂ ଦୈବୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟ କୁହାଯାଏ, ତାର ମଝିରେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ରହିଛି, ଯେତେବେଳେ କି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି । ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହେବା ପାଇଁ ସାରା ଚକ୍ରର ସମସ୍ତ ଲାଗିଯାଉଛି । ଏବେ ସଂଗମଯୁଗ ଚାଲିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ତାହା ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଅନେକ ଧର୍ମ ଆସିଯାଇଛି, ଏହା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ୨-୮ ମାସ, ୧୨ ମାସ ପାଠପଢ଼ି ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଫେଲ୍ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପାଠ ପଢ଼ୁ ନଥିବାରୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ । ଏହିପରି ବହୁତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଧର୍ମ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ଗୃହସ୍ଥି ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ବିବାହ ଆଦି କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ସକ୍ଷ୍ମରେ ବସିଛ । ଏକଥା ସମ୍ପ୍ରତିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଆମ ରାଜତ୍ଵ କିପରି ହରାଇଛୁ, କେତେ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୁଅ । ଏଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେତେ ଅଧିକ ସ୍ବାଦ କରିବ ସେତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ସୁନାରେ ଖାଦ୍ୟ ପଡ଼ିଛି, ତାହା ବାହାରିବ କିପରି ? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସତ୍ୟପରଧାନ ଥିଲୁ, ୨୪ କ୍ଷୟରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ଆମେ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛୁ! ବାବା ତ ଏପରି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କ'ଣ ଥିଲି । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ କହୁଛୁ ଆମେ ଦେବତା ଥିଲୁ । ଭାରତର ମହିମା ତ ଅଛି ନା । ଭାରତକୁ କିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, କ'ଣ ଜୁଷାନ୍ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ଜାଣିବା ଦରକାର ନା ମୁକ୍ତିଦାତା କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ପୁରାତନ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ଭାରତରେ ହିଁ ରିଜନକାରନେସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁନଃ ଅବତରଣ ହେଉଥିବ କାରଣ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିର୍ଗତି ବିଶ୍ଵ ପିତା ଏଠାକୁ ଆସୁଥିବେ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭାଗୀରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ଗରୀରରେ ଆସିଥିବେ ନା । ପୁଣି ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଉଭୟ କଥା ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ରଥ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଗରୀର ରୂପ ରଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ, ଚିତ୍ରରେ କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ରହିଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଉପରେ ଶିବ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ଶିବତ୍ମ ପରିଚୟ କିଏ ଦେଲେ । ଶିବବାବା ହିଁ ତିଆରି କରାଇଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ରଥରେ ଆସିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା । ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି । କାହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି, କାହିଁ ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗୁଛି । ଏହା ବିଚିତ୍ର କଥା ନା ଯାହାକି ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପରଥମେ ବାବାତ୍ମକ ପରିଚୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ଭାରତ ନିର୍ଗତି ସଞ୍ଚାର ଥିଲା । ସଞ୍ଚାରୀୟ ପିତା । ସଞ୍ଚାରୀୟ ତିଆରି କରିଥିବେ । ଏହି ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ, ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସଉକ ରହୁଛି ନା । ବାବାତ୍ମକ ମଧ୍ୟ ସଉକ ରହିଛି । ତୁମେ ସେଣ୍ଟରରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ବୁଝାଉଛ । ଏଠାରେ ତ ଡାଇରେକ୍ଟ ବାବା ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ବୁଝାଇବାରେ ଫରକ ତ ନିର୍ଗତି ରହୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ଶୁଣିବା ନିମନ୍ତେ ଏଠାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ବର୍ତ୍ତେ-ବର୍ତ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି । ଭାଇ-କଥାର ଏତେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିନାଥ ଯେତେ ବାବାତ୍ମକ କଥାରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ବସିଛ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ମିଳନ ହେଉଥିବାରୁ ଏହାକୁ ମେଳା କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କରେ ବସି ବୁଝାଇଲେ ବହୁତ ନିଶା ଚଢ଼ିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବନା ଅଛି ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ କ'ଣ ତାତ୍ମକ କଥା ମାନିବା ନାହିଁ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସଞ୍ଚାରକୁ ପଠାଇଥିଲି ତୁମେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ପଡ଼ି ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି କ'ଣ ତୁମେ ପାବନ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ଏକଥା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି, ବାବା ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, କେହି ତ ଭୁଲନ୍ତି କହିଦେଉଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ପବିତ୍ର କାହିଁକି ନ ହେବୁ!

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ତୁମେ ଖାଣ୍ଟିସୁନା ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ପତିତ-ପାବନ । ତେଣୁ ବାବାତ୍ମକ ବୁଝାଇବାରେ ଏବଂ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୁଝାଇବାରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଧରିନିଅ କେହି ନୂଆ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାତ୍ମକ ମଧ୍ୟରୁ ଯିଏ ଏଠିକାର ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି କୁଳର ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବେ ତାତ୍ମକ ଅନୁଭବ ହେବ । ସେମାନେ କହିବେ ମୁଁ ଲଏ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ଏଠିକାର ହୋଇନଥିବେ ସେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଅ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଗର୍ଭା ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପତିତ-ପାବନ ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ତ ଆତ୍ମା ମନେ ପକାଉଛି ଯେ ବାବା ଆପଣ ଆସି ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆସୁଛି ତୁମାତ୍ମକୁ କହୁଛି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ର ହେବା । ସଞ୍ଚାରରେ ବିଷ ନଥାଏ । କେହି ଆସିଲେ ତାତ୍ମକ ବୁଝାଅ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ଖାଦ୍ୟ ବାହାରିଯିବ । ମନମାନୁଷ୍ୟ ଅକ୍ଷର ମନେ ଅଛି ନା । ବାବା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛୁ ନିରାକାର । ଯେପରି ଆମେ ଗରୀର ଘାଟାରା ଶୁଣୁଛୁ, ବାବା ମଧ୍ୟ

ଏହି ଶରୀରରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ କିପରି କହିବେ ଯେ ମାମେକମ୍ ସ୍ଥାପନ କର । ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡ଼ । ନିଶ୍ଚିତ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ବରହମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ପରଜାପିତା ବରହମା ଏବେ ବାସ୍ତବରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ଆମକୁ ବାବା ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ବେହଦର ବାବାତ୍ମକୁ ହିଁ ମାନୁଛୁ । ସେ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ପତିତ ପଣିଆ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ପୁରୁଣା ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି (ଅନ୍ତିମ ସ୍ଵପ୍ନି ଅନୁସାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ହୋଇଯିବ ।

ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ବିମୁଖ କରାଉଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଅବଗୁଣ ହେଲା — ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣତ୍ମକର ପରଚିନ୍ତନ କରିବା ଓ ସଜ୍ଜାତା କଥା ଶୁଣିବା ଏବଂ ଶୁଣାଇବା । ବାବାତ୍ମକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ତୁମକୁ ସଜ୍ଜାତା କଥା ଶୁଣିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସ୍ଵାତ୍ମକ କଥା ତାତ୍ତ୍ଵ, ତାତ୍ମକ କଥା ସ୍ଵାତ୍ମକୁ ଶୁଣାଇବା ଏହି ତୁଗୁଲିଆମି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏହି ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ବାବାତ୍ମକ କଥା ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା ଶୁଣିବା ତାକୁ ତୁଗୁଲିଆମି କୁହାଯାଏ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ତୁଗୁଲିଆମି ଛାଡ଼ । ତୁମେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ବତାଅ ହେ ଆତ୍ମମାରୁପୀ ସୀତାମାନେ ତୁମେ ଏବେ ରାମତ୍ମକ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ । ତୁମେ ହେଉଛ ବାରତ୍ତାବହ । ଏହି ବାରତ୍ତା ଦିଅ ଯେ ବାବା କହିଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ଥାପନ କର, ବାସ୍ । ଏହି କଥା ବସ୍ତୁତା ଆଉ ସବୁ ହେଉଛି ତୁଗୁଲିଆମି । ବାବା ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ତୁଗୁଲିଆମି ଛାଡ଼ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାରୁପୀ ସୀତାମାନଙ୍କର ଏକ ରାମତ୍ମକ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡ଼ । ତୁମର ଧନ୍ଦା ହିଁ ଏଇଆ । ବାସ୍ ଏହି ବାରତ୍ତା ଦେଇଚାଲ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସତ୍ସମ୍ବନ୍ଧ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲୌହଯୁଗକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ବନବାସ ମିଳିଛି, ଜଙ୍ଗଲରେ ବସିଛ ନା । ବନ ଜଙ୍ଗଲକୁ କୁହାଯାଏ । କନୟାର ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ସେ ବନରେ ବସିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବୈରାଗ୍ୟରେ ଥାଏ ପୁଣି ମହଲକୁ ଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲରେ ବସିଛ । ଏବେ ଶ୍ୟାମ୍ବର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କର । ବିନାଶ କାଳେ ଯାହାତ୍ମକର ପୂର୍ବତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବ ସେ ତ ମହଲକୁ ଯିବେ, ବାକି ବିପରୀତମାନଙ୍କର ହେଉଛି ବନବାସ । ଜଙ୍ଗଲରେ ବାସ । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ଏତେ ବେହଦର ବାଦଶାହି ନେଇଥିଲ, ତାତ୍ତ୍ଵକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ ତେଣୁ ବନବାସକୁ ଚାଲିଯାଇଛ । ବନବାସ ଏବଂ ବଗିଚା ବାସ ଦୁଇଟି ହୋଇଥାଏ । ବାବାତ୍ମକ ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ବାଗବାନ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା କେହି ବୁଝିପାରିଲେ ସିନା । ଭାରତରେ ହିଁ ଆମର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ବନବାସ ଚାଲିଛି । ପୁଣି ବଗିଚାକୁ ଯିବ । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି — ଆମେ ବେହଦର ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ସହିତ ପୂର୍ବତ ରଖ ତଥାପି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଦୋଷାରୋପ କରୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ମୋତେ କେତେ ପରମ୍ପରା ଭୁଲିଯିବ । ପୁଣି ସତ୍ସମ୍ବନ୍ଧକୁ କିପରି ଯିବ । ନିଜକୁ ପଚାର ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାତ୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି ? ତୁମେ ତ ଯେପରି ସ୍ଥାପନ ଅର୍ଥରେ ପଡ଼ିଛ, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେଉଛି । ଏକ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ପୂର୍ବତ ବୁଦ୍ଧି ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସବୁଠାରୁ ଫାଷ୍ଟକଳାସ୍ ପରେମକି ଯିଏକି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକଳାସ୍ କରୁଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ଥାର୍ତ୍ତ କଳାସ୍ରେ ଛେଳି ମେଣ୍ଡା ଭଳି ଯାତ୍ରା କରିବା ଏବଂ କେଉଁଠି ଏସ୍ତର କଣ୍ଠିସନ୍ଦେହ ଯାତ୍ରା କରିବା । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏହିପରି ବିଚାର-ସାଗର ମନ୍ଥନ କଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ମଜା ଆସିବ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ମକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରୁଛି । ସାରା ଦିନ ଖିଆଲ ଚାଲୁଛି — ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆର୍ତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାତ୍ମକର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ଵପ୍ନି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) କାହାକୁ ବି ଏକମାତ୍ର ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାତ୍ମକ କଥା ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ଶୁଣାଇବା ଅନୁଚିତ୍ । ଜଣତ୍ମକ କଥା ଅନ୍ୟ ଜଣତ୍ମକୁ ଶୁଣାଇବା, ପରଚିନ୍ତନ କରିବା ଏହା ତୁଗୁଲିଆମି ଅଟେ, ଏହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକ ସାଥରେ ପୂର୍ବତ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହପୁରଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ି ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ମକର ସ୍ଵପ୍ନି ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅଲୌକିକ ନିଶାର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ଵାରା ନିଶ୍ଚୟର ପ୍ରମାଣ ଦେଇ ସଦା ବିଦୟା ହୁଅ । ଅଲୌକିକ ଆତ୍ମିକ ନିଶା ହିଁ ନିଶ୍ଚୟର ଦର୍ପଣ । ନିଶ୍ଚୟର ପ୍ରମାଣ ହେଲା ନିଶା ଏବଂ ନିଶାର ପ୍ରମାଣ ହେଲା ଖୁସି । ଯେଉଁମାନେ ସରବଦା ଖୁସି ଏବଂ ନିଶାରେ ରହିଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମାୟାର କୌଣସି ଚକ୍ରାନ୍ତ କାମ କରିବ ନାହିଁ । ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜାର ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟକୁ ମାୟା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଅଲୌକିକ ନିଶା ସହଜରେ ପୁରୁଣା ସଂସାର ଏବଂ ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାରକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସରବଦା ଆତ୍ମିକ ସଂସ୍କାର ନିଶାରେ, ଅଲୌକିକ ଜୀବନର ନିଶାରେ, ଫରିସ୍ତା ସଂସ୍କାର ନିଶାରେ ବା ଭବିଷ୍ୟତର ନିଶାରେ ରୁହ ତେବେ ବିଦୟା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମଧୁରତାର ଗୁଣ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମହାନତା, ସେଥିପାଇଁ ନିଜେ ମଧୁର ହୁଅ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧୁର କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***